Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

16. ledna 2014*

„Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora — Souborné služby pro cesty, pobyty a zájezdy — Vnitrostátní právní úprava, která stanoví minimální procentní podíly pro záruku, kterou musí mít k dispozici organizátor cest, aby v případě platební neschopnosti vrátil prostředky, které zaplatili spotřebitelé“

Ve věci C-430/13,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Fővárosi Ítélőtábla (Maďarsko) ze dne 12. července 2013, došlým Soudnímu dvoru dne 29. července 2013, v řízení

Ilona Baradics,

Adrienn Bóta,

Éva Emberné Stál,

Lászlóné György,

Sándor Halász,

Zita Harászi,

Zsanett Hideg,

Katalin Holtsuk,

Gábor Jancsó,

Mária Katona,

Gergely Kézdi,

László Korpás,

Ferencné Kovács,

Viola Kőrösi,

Tamás Kuzsel,

* Jednací jazyk: maďarština.

Attila Lajtai,

Zsolt Lőrincz,

Ákos Nagy,

Attiláné Papp,

Zsuzsanna Peller,

Ágnes Petkovics,

László Pongó,

Zsolt Porpáczy,

Zsuzsanna Rávai,

László Román,

Zsolt Schneck,

Mihály Szabó,

Péter Szabó,

Zoltán Szalai,

Erika Szemeréné Radó,

Zsuzsanna Szigeti,

Nikolett Szőke,

Péter Tóth,

Zsófia Várkonyi,

Mónika Veress

proti

QBE Insurance (Europe) Ltd Magyarországi Fióktelepe,

Magyar Állam,

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení A. Borg Barthet (zpravodaj), předseda senátu, M. Berger a S. Rodin, soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc usnesením s odůvodněním v souladu s článkem 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

Usnesení

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy (Úř. věst. L 158, s. 59; Zvl. vyd. 13/10, s. 132).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi I. Baradics a dalšími, zákazníky organizátora cest na straně jedné a QBE Insurance (Europe) Ltd Magyarországi Fióktelepe (dále jen „QBE Insurance“) a Magyar Állam, zastoupeným Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (dále jen „maďarský stát“), na straně druhé ve věci vrácení zálohy nebo celé ceny, kterou zaplatil každý z žalobců ve věci v původním řízení za koupi organizované cesty.

Právní rámec

Unijní právo

3 Sedmý, osmnáctý, dvacátý první a dvacátý druhý bod odůvodnění směrnice 90/314 uvádějí:

„vzhledem k tomu, že cestovní ruch hraje stále významnější roli v hospodářství členských států; že systém souborných služeb představuje základní součást cestovního ruchu; že by došlo k podpoře růstu a produktivity odvětví souborných služeb v členských státech, pokud by bylo přijato alespoň minimum společných předpisů, které by mu daly rozměr Společenství; […]

[…]

vzhledem k tomu, že organizátor nebo prodejce, který je stranou smlouvy, musí spotřebiteli odpovídat za řádné plnění závazků vyplývajících ze smlouvy; že organizátor nebo prodejce musí rovněž odpovídat za škody, které vzniknou spotřebiteli z neplnění nebo nesprávného plnění smlouvy, pokud neprokáží, že zjištěné nedostatky v plnění smlouvy nezavinili oni ani jiní dodavatelé služeb;

[…]

vzhledem k tomu, že pro spotřebitele a pro poskytovatele souborných služeb by bylo výhodné, kdyby organizátor nebo prodejce byli povinni předložit záruky pro případ platební neschopnosti nebo úpadku;

vzhledem k tomu, že členské státy musí mít možnost přijmout nebo zachovat v oblasti souborných služeb přísnější předpisy na ochranu spotřebitele.“

4 Článek 1 této směrnice stanoví:

„Předmětem této směrnice je sblížení právních a správních předpisů členských států o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy prodávaných nebo nabízených k prodeji na území Společenství.“

5 Článek 2 uvedené směrnice uvádí:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

1. ‚souborem služeb' předem stanovená kombinace alespoň dvou z následujících položek, je-li prodávána nebo nabízena k prodeji za souhrnnou cenu a je-li služba poskytována po dobu přesahující 24 hodin nebo zahrnuje-li nocleh:

   a) doprava,

   b) ubytování,

   c) jiné služby cestovního ruchu, které nejsou doplňkem dopravy nebo ubytování a tvoří významnou část souboru služeb.

   Oddělené účtování za jednotlivé položky téhož souboru služeb nezbavuje organizátora nebo prodejce podle této směrnice závazků;

2. ‚organizátorem' osoba, která jinak než příležitostně organizuje souborné služby a prodává je nebo je nabízí k prodeji, přímo nebo prostřednictvím prodejce;

3. ‚prodejcem' osoba, která prodává nebo nabízí k prodeji soubor služeb sestavený organizátorem;

[…]"

6 Článek 4 odst. 2 téže směrnice stanoví:

„Členské státy dbají, aby smlouva dodržovala tyto zásady:

a) podle daného souboru služeb smlouva obsahuje alespoň ustanovení uvedená v příloze;

b) všechna smluvní ustanovení mají písemnou nebo jakoukoli jinou srozumitelnou formu přístupnou spotřebiteli a musí mu být sdělena před uzavřením smlouvy; spotřebitel obdrží jejich kopii;

c) písmeno b) nesmí bránit pozdějšímu uzavírání rezervací nebo smluv nebo uzavírání na poslední chvíli."

7 Podle čl. 4 odst. 6 prvního pododstavce směrnice 90/314:

„Pokud spotřebitel odstoupí od smlouvy podle odstavce 5 nebo pokud organizátor z jakéhokoli důvodu, s výjimkou porušení povinností spotřebitelem, soubor služeb před sjednaným dnem odjezdu zruší, má spotřebitel právo:

a) na jiný soubor služeb odpovídající nebo vyšší kvality, pokud je mu organizátor nebo prodejce schopen takovou náhradu nabídnout. Pokud má nabídnutý náhradní soubor služeb nižší kvalitu, musí organizátor spotřebiteli uhradit rozdíl v ceně;

b) nebo na vrácení celé částky uhrazené na základě smlouvy v co nejkratší době."

8 Článek 5 odst. 1 a 2 této směrnice zní následovně:

„1. Členské státy přijmou nezbytná opatření zajišťující, aby organizátor nebo prodejce, který je stranou smlouvy, odpovídali spotřebiteli za řádné plnění závazků vyplývajících ze smlouvy bez ohledu na to, zda tyto závazky má splnit organizátor nebo prodejce anebo jiný poskytovatel služeb, aniž je dotčeno právo organizátora nebo prodejce tyto jiné poskytovatele služeb postihnout.

2. Pokud jde o škody, které vyplývají pro spotřebitele z neplnění nebo nesprávného plnění smlouvy, přijmou členské státy nezbytná opatření zajišťující, aby za ně organizátor nebo prodejce odpovídali, ledaže by toto neplnění nebo nesprávné plnění nezavinili oni ani jiný poskytovatel služeb […]

[…]“

9 Článek 7 uvedené směrnice stanoví:

„Organizátor nebo prodejce, který je stranou smlouvy, předloží dostatečné záruky pro zajištění vrácení vložených prostředků a pro návrat spotřebitele v případě platební neschopnosti nebo úpadku.“

10 Článek 8 téže směrnice uvádí:

„Členské státy mohou v oblasti působnosti této směrnice přijmout nebo zachovat přísnější předpisy na ochranu spotřebitele.“

11 Článek 9 směrnice 90/314 stanoví:

„1. Členské státy uvedou v účinnost opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí nejpozději do 31. prosince 1992. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice. Komise sdělí tyto předpisy ostatním členským státům.“

Maďarské právo

12 Ustanovení § 15 odst. 2 nařízení vlády č. 213/1996 ze dne 21. prosince 1996 o činnosti organizátorů a prodejců cest (az utazásszervező és -közvetítő tevékenységró1 szóló 213/1996. Korm. Rendelet) (dále jen „nařízení vlády č. 213/1996“) provádí čl. 2 body 1 až 3 směrnice 90/314, jakož i článek 7 této směrnice.

13 Podle § 2 nařízení vlády č. 213/1996 mohou v Maďarsku vykonávat činnost organizátora nebo prodejce cest pouze cestovní kanceláře, které splňují podmínky stanovené v tomto nařízení a které byly na vlastní žádost zapsány do veřejného úředního rejstříku, který vede Magyar Kereskedelmi Engedélyezési Hivatal (maďarský živnostenský úřad, dále jen „úřad“). Jednou z podmínek, které jsou pro zápis do tohoto rejstříku požadovány, je, aby cestovní kancelář disponovala majetkovou zárukou v souladu s § 8 uvedeného nařízení.

14 Ustanovení § 8 odst. 1 nařízení vlády č. 213/1996 stanoví, že majetkovou záruku může představovat:

„a) bankovní záruka,

b) pojištění u jedné nebo více pojišťoven, které může být uzavřeno i podle počtu cestujících (přímo ve prospěch cestujících), nebo

c) peněžní částka blokovaná na zvláštním účtu, který cestovní kancelář otevře pro účely stanovené v § 10 odst. 1 u úvěrové instituce […].

Výše majetkové záruky musí odpovídat určitému procentnímu podílu z odhadovaného čistého obratu z prodeje organizovaných cest, nebo dosahovat minimální stanovené částky.“

15 Jak uvádí předkládající soud, podle § 8 odst. 7 tohoto nařízení je cestovní kancelář povinna, pokud je to nezbytné, nejpozději do 31. května každého roku navýšit majetkovou záruku až na referenční hodnotu vycházející z čistých příjmů z prodeje vypočítaných podle zákona C z roku 2000 o účetnictví (a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény) v roce uzavření smlouvy o bankovní záruce nebo o pojištění nebo zřízení bankovního vkladu.

16 Podle § 8 odst. 9 ve spojení s § 10 odst. 1 písm. a) a b) nařízení vlády č. 213/1996 musí majetková záruka vždy umožnit pokrýt náklady, zálohy a celé ceny uvedené v § 10 odst. 1 tohoto nařízení, a sice náklady spojené s pomocí cestujícím, kteří se ocitli v nesnázích, například na návrat domů, a náklady na nucený pobyt, jakož i zálohy a celé ceny. Pokud skutečný obrat překročí o více než 10% obrat, který sloužil jako základ pro zřízení majetkové záruky, musí cestovní kancelář ve lhůtě pěti pracovních dnů upravit výši záruky podle skutečného obratu a bezodkladně prokázat úřadu, že se tak stalo.

17 Ustanovení § 8 odst. 11 nařízení vlády č. 213/1996 stanoví, že procentní podíl nebo minimální částka závisí na tom, zda:

— prodávaná organizovaná cesta zahrnuje přepravu z Maďarska do zahraničí, či přepravu mezi cizími zeměmi, nebo zda zahrnuje přepravu v tuzemsku;

— jsou v případě, kdy organizovaná cesta zahrnuje přepravu z Maďarska do zahraničí či přepravu mezi cizími zeměmi místa rezervována na jiných než pravidelných linkách („charterové“ lety), a

— hodnota závazků vyplývajících ze zajištěné smlouvy převyšuje 25 % obratu. Smlouva se považuje za zajištěnou, pokud již není možné dohodnutá plnění stornovat, a pro cestovní kancelář tedy zakládá opakující se platební závazky.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

18 Žalobci v původním řízení uzavřeli v roce 2009 s organizátorem cest, společností 5 Kontinens Utazási kft., cestovní smlouvy, na základě nichž zaplatili zálohy a v některých případech celou cenu cesty.

19 Tento organizátor cest se před zahájením cest dotčených v původním řízení stal platebně neschopným.

20 Podle pojistné smlouvy o majetkové záruce pro organizátory a prodejce cest, kterou uzavřel uvedený organizátor a pojišťovna QBE Insurance, se tato pojišťovna zavázala, že pokud nastane pojistná událost, uhradí náklady na návrat a nucený pobyt cestujících, a rovněž – pokud uvedené náklady nepřekročí výši pojistného krytí – náklady na vrácení záloh a celých cen zaplacených za cestu. Smluvní strany této smlouvy se dohodly, že maximální výše pojistného krytí bude činit 40 milionů maďarských forintů (HUF).

21 Vzhledem k tomuto stropu bylo žalobcům v původním řízení vráceno jen 22 % ze zaplacených záloh nebo cen.

22 V důsledku toho podali žalobu k soudu prvního stupně, v níž požadovali, aby byla pojišťovně QBE Insurance a maďarskému státu uložena náhrada škody ve výši nevrácených záloh či cen, které zaplatili.

23 Žalobci v původním řízení tvrdili, že nařízení vlády č. 213/1996 je v rozporu s ustanoveními článku 7 směrnice 90/314 a že podle judikatury Soudního dvora mají členské státy v případě nesprávného provedení směrnice do vnitrostátního práva povinnost náhrady škody.

24 Soud prvního stupně žalobu zamítl. Měl zejména za to, že maďarský stát provedl směrnici 90/314 do vnitrostátního práva správně.

25 Na základě odvolání, které žalobci podali proti rozsudku vydanému v prvním stupni, předkládající soud uvedený rozsudek potvrdil, pokud jde o společnost QBE Insurance.

26 Za těchto podmínek se Fővárosi Ítélőtábla, který má pochybnosti o slučitelnosti nařízení vlády č. 213/1996 s ustanoveními směrnice 90/314, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Zajistil vnitrostátní zákonodárce řádné provedení článků 7 a 9 směrnice [90/314] – neboli zaručil jednotlivcům účinnou ochranu pro případ úpadku nebo platební neschopnosti organizátorů nebo prodejců cest – když stanovil, že výše majetkové záruky, kterou poskytuje organizátor nebo prodejce cest, musí odpovídat buď určitému procentnímu podílu z odhadovaného čistého obratu z prodeje turistických zájezdů, nebo stanovené minimální částce?

2) Pokud lze konstatovat, že ze strany maďarského státu došlo k porušení povinnosti, je toto porušení dostatečně závažné, aby mohla být konstatována také odpovědnost zakládající nárok na náhradu škody?“

K předběžným otázkám

27 Pokud se položená předběžná otázka shoduje s otázkou, o níž již Soudní dvůr rozhodl, odpověď na tuto otázku lze jasně vyvodit z judikatury nebo o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat, může Soudní dvůr podle článku 99 jednacího řádu kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním.

28 V projednávané věci je namístě použít uvedený článek.

K první otázce

29 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být články 7 a 9 směrnice 90/314 vykládány v tom smyslu, že brání takové právní úpravě členského státu, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která se podle popisu předkládajícího soudu omezuje na to, že výši záruky, kterou je organizátor nebo prodejce cest povinen poskytnout, stanoví prostřednictvím procentního podílu z odhadovaného čistého obratu z prodeje organizovaných cest během příslušného účetního roku nebo prostřednictvím určité minimální částky.

30 V tomto ohledu je třeba připomenout, že systém spolupráce zavedený článkem 267 SFEU je založen na jasné dělbě funkcí mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem. V rámci řízení zahajovaného na základě tohoto článku přísluší výklad vnitrostátních ustanovení vnitrostátním soudům, a nikoli Soudnímu dvoru, a Soudnímu dvoru nepřísluší, aby se vyjadřoval ke slučitelnosti norem vnitrostátního práva s ustanoveními práva unijního. Soudní dvůr má naproti tomu pravomoc k tomu, aby vnitrostátnímu soudu poskytl veškeré poznatky k výkladu unijního práva, které mu umožní posoudit slučitelnost norem vnitrostátního práva s unijní právní úpravou (rozsudky ze dne 6. března 2007, Placanica a další, C-338/04, C-359/04 a C-360/04, Sb. rozh. s. I-1891, bod 36, a ze dne 8. září 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional a Bwin International, C-42/07, Sb. rozh. s. I-7633, bod 37).

31 I když je pravda, že doslovný obsah otázek položených předkládajícím soudem v rámci žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vybízí Soudní dvůr k tomu, aby se vyjádřil ke slučitelnosti ustanovení vnitrostátního práva s unijním právem, nic nebrání Soudnímu dvoru, aby podal předkládajícímu soudu užitečnou odpověď a poskytl mu poznatky k výkladu unijního práva, které jemu samotnému umožní rozhodnout o slučitelnosti vnitrostátního práva s unijním právem (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. října 2007, Hollmann, C-443/06, Sb. rozh. s. I-8491, bod 21, a ze dne 16. února 2012, Varzim Sol, C-25/11, bod 28).

32 V této souvislosti je nutno úvodem připomenout, že článek 7 směrnice 90/314 ukládá organizátorovi cesty povinnost disponovat dostatečnými zárukami pro zajištění vrácení vložených prostředků a pro návrat spotřebitele v případě platební neschopnosti nebo úpadku, přičemž cílem těchto záruk je ochrana spotřebitele před hospodářskými riziky vyplývajícími z platební neschopnosti nebo úpadku organizátora cesty (viz rozsudek ze dne 8. října 1996, Dillenkofer a další, C-178/94, C-179/94 a C-188/94 až C-190/94, Recueil, s. I-4845, body 34 a 35).

33 Základním cílem tohoto ustanovení je tedy zajistit, aby v případě platební neschopnosti nebo úpadku tohoto organizátora byl zaručen návrat spotřebitele a vrácení jím vložených prostředků (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Dillenkofer a další, body 35 a 36).

34 Ve věci v původním řízení je nejprve nutno poukázat na skutečnost, že žalobci v původním řízení byli vystaveni rizikům, která má článek 7 směrnice 90/314 za úkol pokrýt. Zaplacením finančních prostředků před odjezdem se totiž vystavili riziku jejich ztráty.

35 Dále je třeba připomenout, že Soudní dvůr v bodě 74 svého rozsudku ze dne 15. června 1999, Rechberger a další (C-140/97, Recueil, s. I-3499), rozhodl, že článek 7 směrnice 90/314 obsahuje povinnost dosáhnout výsledku spočívajícího v tom, že cestujícím bude přiznáno v rámci souborných služeb právo na záruky vrácení zaplacených prostředků a na návrat v případě úpadku organizátora cesty, a že tato záruka je určena právě na ochranu spotřebitele před důsledky úpadku bez ohledu na jeho důvody.

36 Takovýto výklad článku 7 směrnice 90/314 je potvrzen cílem, který má tato směrnice sledovat, jímž je zabezpečit vysokou úroveň ochrany spotřebitele (viz výše uvedený rozsudek Dillenkofer a další, bod 39).

37 V této souvislosti již Soudní dvůr v bodě 63 výše uvedeného rozsudku Rechberger a další konstatoval, že ani v bodech odůvodnění směrnice 90/314, ani ve znění tohoto článku 7 neexistuje nic, co by nasvědčovalo tomu, že by záruka stanovená v uvedeném článku mohla být omezena.

38 Soudní dvůr kromě toho konstatoval, že vnitrostátní právní úprava provádí povinnosti uvedeného článku 7 správně pouze tehdy, pokud bez ohledu na své podrobné podmínky vede k tomu, že spotřebiteli v případě platební neschopnosti organizátora cesty skutečně zaručuje vrácení všech zaplacených prostředků a jeho návrat (viz výše uvedený rozsudek Rechberger a další, bod 64).

39 Z předkládacího rozhodnutí však vyplývá, že ve sporu v původním řízení mohla být zárukou uvedenou v článku 7 směrnice 90/314 pokryta pouze část prostředků zaplacených žalobci v původním řízení.

40 Předkládajícímu soudu, který je sám příslušný vykládat a uplatňovat vnitrostátní právo, přísluší určit, zda tato situace byla způsobena skutečností, že systém stanovený vnitrostátním zákonodárcem má vzhledem ke konkrétním podmínkám výpočtu výše záruky za důsledek, že pro vrácení prostředků zaplacených spotřebitelem a pro náklady případného navrácení je stanoveno nedostatečné krytí, protože tento systém není strukturálně schopen zohlednit dění v předmětném hospodářském odvětví.

41 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět, že článek 7 směrnice 90/314 musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jejíž pravidla neposkytují spotřebiteli účinné zajištění vrácení veškerých jím vložených prostředků a jeho návrat v případě platební neschopnosti organizátora cesty. Je věcí předkládajícího soudu, aby určil, zda tomu tak je v případě vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci, jež mu byla předložena.

K druhé předběžné otázce

42 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda v případě, že článek 7 směrnice 90/314 brání takové vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že výše majetkové záruky, kterou poskytuje organizátor nebo prodejce cest, musí být stanovena jako procentní podíl z odhadovaného čistého obratu z prodeje turistických zájezdů nebo jako minimální částka, takováto právní úprava představuje dostatečně závažné porušení unijního práva, které zakládá nárok na náhradu škody.

43 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že porušení je dostatečně závažné, pokud orgán nebo členský stát při výkonu své normativní pravomoci zjevným a závažným způsobem překročil meze, které jsou stanoveny výkonu jeho pravomoci. Mezi skutečnosti, které v této souvislosti příslušný soud může zohlednit, patří zejména stupeň jasnosti a přesnosti porušeného pravidla (rozsudek ze dne 26. března 1996, British Telecommunications, C-392/93, Recueil, s. I-1631, bod 42 a citovaná judikatura).

44 Jak bylo připomenuto v bodě 38 tohoto usnesení, vnitrostátní právní úprava provádí povinnosti článku 7 směrnice 90/314 správně pouze tehdy, pokud bez ohledu na své podrobné podmínky vede k tomu, že spotřebiteli v případě platební neschopnosti organizátora cesty skutečně zaručuje vrácení všech zaplacených prostředků a jeho návrat (viz výše uvedený rozsudek Rechberger a další, bod 64).

45 Vnitrostátním soudům přísluší ověřit, zda byly či nebyly splněny podmínky vzniku odpovědnosti členských států vyplývající z porušení unijního práva.

46 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že z judikatury Soudního dvora jasně vyplývá, že článek 7 směrnice 90/314 brání takové vnitrostátní právní úpravě, která nevede k tomu, že spotřebiteli v případě platební neschopnosti organizátora cesty skutečně zaručuje vrácení všech zaplacených prostředků a jeho návrat. Vzhledem k tomu, že členský stát nemá diskreční pravomoc při určování rozsahu rizika, které musí být pokryto zárukou, kterou je povinen složit organizátor nebo prodejce cesty ve prospěch spotřebitelů, kritéria, která by měla za cíl či následek omezení rozsahu této záruky, by byla zjevně neslučitelná s povinnostmi vyplývajícími z uvedené směrnice a představovala by dostatečně závažné porušení unijního práva, které by za předpokladu určení přímé příčinné souvislosti mohlo založit odpovědnost dotyčného členského státu.

47 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na druhou otázku odpovědět, že článek 7 směrnice 90/314 musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát nemá diskreční pravomoc při určování rozsahu rizika, které musí být pokryto zárukou, kterou je povinen složit organizátor nebo prodejce cesty ve prospěch spotřebitelů. Je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda kritéria stanovená dotyčným členským státem týkající se stanovení výše uvedené záruky mají za cíl či následek omezení rozsahu rizika, které tato záruka musí pokrýt; v takovémto případě by tato kritéria byla zjevně neslučitelná s povinnostmi vyplývajícími z uvedené směrnice a představovala by dostatečně závažné porušení unijního práva, které by za předpokladu určení přímé příčinné souvislosti mohlo založit odpovědnost dotyčného členského státu.

K nákladům řízení

48 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

1) **Článek 7 směrnice Rady 90/314/EHS ze dne 13. června 1990 o souborných službách pro cesty, pobyty a zájezdy musí být vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jejíž pravidla neposkytují spotřebiteli účinné zajištění vrácení veškerých jím vložených prostředků a jeho návrat v případě platební neschopnosti organizátora cesty. Je věcí předkládajícího soudu, aby určil, zda tomu tak je v případě vnitrostátní právní úpravy dotčené ve věci, jež mu byla předložena.**

2) **Článek 7 směrnice 90/314 musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát nemá diskreční pravomoc při určování rozsahu rizika, které musí být pokryto zárukou, kterou je povinen složit organizátor nebo prodejce cesty ve prospěch spotřebitelů. Je věcí předkládajícího soudu, aby ověřil, zda kritéria stanovená dotyčným členským státem týkající se stanovení výše uvedené záruky mají za cíl či následek omezení rozsahu rizika, které tato záruka musí pokrýt; v takovémto případě by tato kritéria byla zjevně neslučitelná s povinnostmi vyplývajícími z uvedené směrnice a představovala by dostatečně závažné porušení unijního práva, které by za předpokladu určení přímé příčinné souvislosti mohlo založit odpovědnost dotyčného členského státu.**

Podpisy.